

„Селяни, браќа родени!
Кога ќе дома одите,
Вие да майкѣ кажите,
Оти сѣ Стоянѣ посвѣрши
Посвѣрши ќе сѣ оженитѣ.“
И що си Стоянѣ посвѣрши,
Него'а майка да знаитѣ:
Битолска тонка ясика,
Прилепска дѣлга фортома;
Свато'и що си поканилѣ,
Битолски жрти, жѣгари.
Селяни дома пойдо'а

И на майка му каза'е,
Стојана го обеси'е.
Туку сѣ чудитѣ майка му,
Како да поидитѣ Битоля,
Да му љ зе'итѣ мѣрша-та,
Баре да му ѣ закопатѣ.
Селяни що ѣ реко'е:
„Не чинитѣ тамо да одишѣ,
Стоянѣ си глава запуститѣ,
Ти ќе си куќа запуститишѣ;
Како си сгорилѣ, си нашолѣ.“

226.

Митре Буљук-баши.

А бре Митре, чаушѣ Митре,
Чаушѣ Митре, буљук-баши!
Шие, ѣде чаушѣ Митре
Вѣ Лагадинско рамно поле,
Во бегличка-та коріа.
Тамѣ дек' шие, дека ѣде,
Добарѣ аинкѣ дека чине,
Доleta му бѣла книга
Бѣла книга, цѣрно писмо
Отѣ Солунски силенѣ паша,
И отѣ Воденски войвода,
И отѣ Јѣнички кадіа: —
„Шо чине Митре да чине,
Да развие цѣрвенѣ байракѣ,
Цѣрвенѣ байракѣ арамиски,
Да собере 'се дружина,
'Се дружина свой момчина,
Да си поиде вѣ честа гора,
Да си гоне хараміи,
Хараміи низѣ гора-та,
Кеседѣи по поле-то.“ —
Ка испее таа книга,
Нито стое, нито гледа,

Та си разви цѣрвенѣ байракѣ,
Та си собра 'се дружина,
'Се дружина момчета-та,
Та си поиде вѣ честа гора,
Вѣ честа гора вѣ стари Кожовѣ.
Тамѣ настаналѣ хараміа,
Старѣ Балабанѣ, старѣ хайдутинѣ,
Со 'се сина му Јанкула;
Синѣ му ходе сѣ триста души.
Тулеещемѣ сѣ по затѣ шумка,
По затѣ шумка, по затѣ дренка,
Дочу свиратѣ карадузенѣ;
Ми си свиритѣ старѣ Балабанѣ,
Синѣ Јанкула танецѣ воде,
Танецѣ со триста хайдутини.
Та ги зеде на пусіа;
Кога тѣргна тенка пушка
Си го удри старѣ Балабанѣ
Вѣ десна рѣка, вѣ клето сѣрце,
Свиреещемѣ карадузенѣ.
Други удри синѣ Јанкула,
Шо водеше дробно хоро;
Та ги фати друѣзи живи,